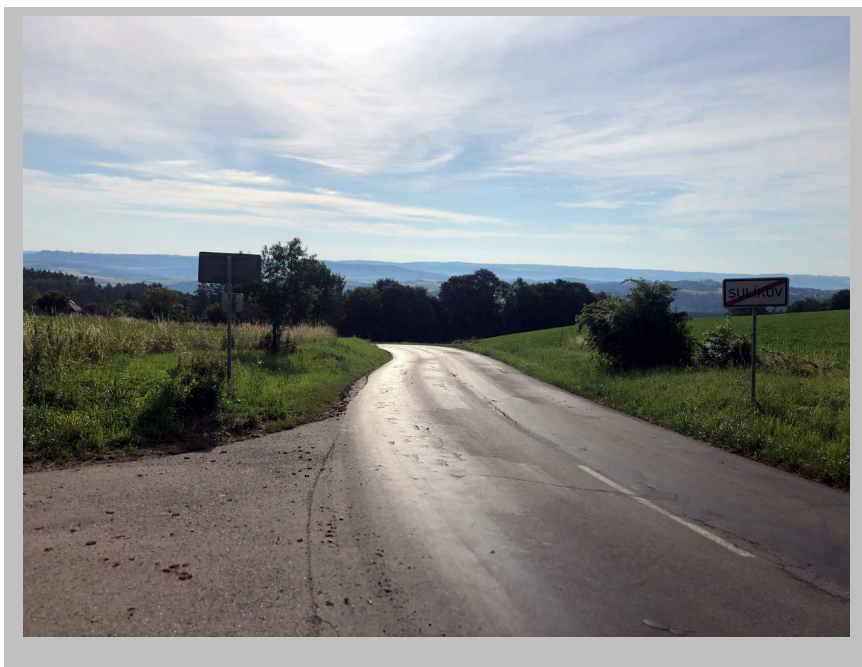

MikroExpedice 2022

aneb

... ne vždycky bývá posvícení...

MikroExpedice

1. – 6.7.

Sraz máme na Hlaváku. Potud dobrý. Ale je první den prázdnin a veškerá naplavenina prchá z Prahy do svých venkovských sídlišť. Díky tomu jsou na všech spojích mohutná zpoždění.

18. 28 : 04		ODJEZDY		DEPARTURES	ABFAHRT
TRAIN	TIME	DESTINATION VIA	TIME	DEL AV	BI STEFAN
SC		Bohumín			
515	ČD	Pendolino	Olomouc hl.n.	+60 min	1S
rj	Ex5	Berlin Hbf			
252	ČD	Berliner	Dresden Hbf	17:28 +60 min	
RJ		Brno hl.n.			
1049	RJET	RegioJet	Kolín	17:38 +70 min	
rj	Ex3	Wien Hbf			
90375	ČD	Vindobona	Brno-Kr.Pole	17:56 +60 min	
R	R9	Brno hl.n.			
96991	ČD	Vysočina	Křtánov	17:59 +60 min	
R	R9	Praha-Vršovice			
96960	ČD	Vysočina		18:00 +60 min	
R	R10	Trutnov hl.n.			
933	ČD	Krakonoš	Poděbrady	18:08 +40 min	
RJ		Návsí			
1017	RJET	RegioJet	Olomouc hl.n.	18:18 +20 min	
R	R19	Praha-Vršovice			
864	ČD	Svitava		18:19 +5 min	2J
IC	Ex5	Děčín hl.n.			
578	ČD	Porta Bohemica	Ústí n.L.hl.n.	18:25 +80 min	7S
LE		Bohumín			
1259	LEO	Leo Express	CANCELLED	18:28	
R	R17	Praha-Holešovice			
708	ČD	Vltava		18:30	5S
R	R17	České Budějovice			
729	ČD	Vltava	Olbramovice	18:30	5J
Os	S9	Benešov u Prahy			
2563	ČD		Říčany	18:35	7J
Os	S9	Milovice			
9481	ČD		Lysá nad Labem	18:37	6S
IC	Ex6	Karlovy Vary			
504	ČD	Pendolino	Cheb	18:38 +30 min	
R	R18	Zlín střed			
897	ČD	Zlínský expres	Česká Třebová	18:42	
Os	S7	Český Brod			
8861	ČD		Praha-Klánovice	18:45	3S
R	R20	Děčín hl.n.			
676	ČD	Labe	Roudnice n.Lab.	18:46	6S
Os	S65	Rudná u Prahy			
25926	ČD		Hostivice	18:47	1A
Os	S9	Strančice			
9157	ČD		Praha-Uhřetěves	18:48	
Os	S9	Bohunice			
			Dobruška	18:51	

Těch pár zbylých rodilých Pražáků už odletělo do Řecka, Chorvatska, na Maledivy a do ostatních destinací. Stojíme u cedule a přihlížíme těm příbojům davů, když se rozsvítí číslo nástupiště u některého spoje. No, máme se na co těšit. Co je však velmi pozitivní, že náš vlak nemá uvedené žádné zpoždění. Jasně, může se to změnit, ale doufáme, že ne.

A je to tu. Nástupiště 5 - sever. Prosvištěli jsme tunelem, v rychlosti z kol setřásli bágly, vyvlekli je na nástupiště, vrátili se pro bágly, nahodili je na kola a vydali se k pravděpodobnému místu přistavení služebního vozu. Aha, všechno je jinak. Tenhle vlak nemá služebák ale jen tři vozy s hákama na kola. Vybrali jsme si nejbližší k lokomotivě. Navzdory všemu je nástup dobrý. Akorát při hledání místa k sezení jsem zalitoval, že nemáme místenky. Nakonec se zadařilo a dvě neobsazená sedadla máme. Všude je spousta lidí šermující místenkami, přesto nerušeně sedíme a hlavně jedeme. Udrželo se to, že náš vlak jako jediný vyjel bez zpoždění. Ještě aby to tak bylo na přestupní stanici. Tentokrát cestujeme s Českými dráhami, čímž se oproti dobrodružstvím s Arrivou značně zvyšuje pravděpodobnost, že budeme v cíli včas. Další cesta probíhala v naprosté v pohodě. Ještě nás čeká přestup v Ústí nad Orlicí a pak už nás nemůže nic zastavit.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	292	0	0	23

Ústí nad Orlicí. Jak dlouho že jsem tu nebyl? Ano, je to opravdu dlouho. A jsem mile překvapen. Nádraží vypadá nově a co je úžasné, disponuje rampami mezi nástupišti a podchodem. Díky tomu byl přestup sice rychlý ale bez zádrhelů a zdolávání schodů.

A zase jedeme. Tento vlak tvoří jediný motorový vůz s místy pro kola, supermoderním tlačítkovým WC a příjemnou obsluhou. Před námi je sedm zastávek. Většinu z nich ani nevnímáme, jen na ně kouknem na monitor, kde je zobrazená trať. Jeli jsme také přes Těchonín. Čím je zajímavý? Tak to ví snad každý, kdo žije v Česku. Dnes se to jmenuje Centrum biologické ochrany. A copak se tam asi zkoumá a prototypuje? No hádejme, že? Pro ty, kdo jsou úplně natvrdlí jen tolik, že to patří k objektům, které spravuje a hlídá armáda. Tak to jen tak na okraj.

Vystupujeme v Králíkách. Ani tady neproběhlo nic, co by nám stálo v cestě. Přesunuli jsme se z nástupiště před budovu, nastrojili jízdní důležitosti a vyrážíme do tmy. Je 22:00.

Vydali jsme se po trase. Nezačíná povzbudivě. Kilometr do kopce. Lenka jde pěšky. Je tma, celkem teplo, ale je slyšet bouřku. Je to v pořádku. Podle předpovědi to tak má být. Vlevo je krásná odbočka. Tak to je ona a kousek dál bude naše nocležiště. Odbočili jsme a Lenka se zčerstva poprala se závorou, která oddělovala přístupnou část cesty od té, která vede k opevnění z konce třicátých let minulého století, a po které se smí jen po svých. Po chvíli moudře ustoupila a obešla ji. Mně pak řekla, že ji sice v té tmě přehlédla, ale stačila by ještě chvilka a přeprala by ji. Ještě kousek... Bouřka je už blízko. Zatím neprší, ale vzduch je plný vody. Tak tady. To je to místo. Ihned jsme započali se stavbou. Spadlo pár kapek. Měli bychom hýbnout kostrou. Zatím se daří. Další poryv větru a s ním kapky. Plachta je natažená, stačí ji napnout. Lenka pomáhá zevnitř. Kapek přibývá. Poslední kolík. A je to... Ty mrcho!!! Vytrhl se ze země. Plachta se s poryvem větru vzejpjala a hrozilo, že nás vysokým obloukem opustí do dále za les. Tak znovu a lépe. Kolík je na svém místě a pro jistotu zatížen značně velkým kamenem. Už prší celkem hodně. Do toho se blýská a hřmí.

Hotovo. Zaležám do doupěte a mám lehce omočená záda. Jenom mě znepokojuje pulzující bolest v kříži. Patrně, jak jsem spěchal, udělal jsem někde sérii nepředložených pohybů a hnul jsem si se zádama. Nevadí. Zaspím to a ráno bude zase dobře.

Přendali jsme se do spacího, zalezli do spacáků a pod štít, chvíli jsme si povídali a poslouchali bouřku, která úřadovala ve vedlejším údolí. A konec.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu		
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C		
Králíky	42	311	19,3	19.9	24	-	9

Ráno 2.7. Sobota

Vstáváme v půl osmé. Asi mi upadnou záda. Teze o zaspání potíží se neukázala být tou pravou. Mlsám Valetol. Snídáme balíme svítí slunce, ale je chladno.

Odjíždíme velmi zvolna v půl deváté. Výhoda je, že teď pojedeme pěkně dlouho z kopce.

Kopce je skvělý, jede se parádně. Ale ne moc rychle. Svítí slunce, ale kolem je vlhko a teplo také úplně není. O to déle nám sjezd vydrží. Jenom ty záda... Teď už aspoň vím, kde mě vlastně bolejí. Část noci a celé ráno to vypadalo, že je to po celé ploše a hloubce. Teď to otravuje v kříži. To půjde. Najdu si polohu, kde to bude nejmén cítit a rozhýbu to.

Hanušovice. 15 km z kopce. Veliká paráda a skvělý rozjezd. Provádíme první nákup. Kvůli dopravě vlakem, zejména pro snížení hmotnosti bagáže, máme zavazadlový prostor určený k přepravě potravin prázdný. Tak teď už ne. Posvačili jsme a já se znovu pokusil o přeskládání obratlů do polohy, aby to neotravovalo. Uvidíme jak to pomůže.

Během čekání na Lenku se kolem našich kol začali scházet obdivovatelé. Dneska mě to neobtěžuje, a tak zahajuji přednášku s ukázkami co kola umějí. Hlouček kolem je nadšen.

Teprve teď jsem si všimnul skupinky svázaných kol opodál. Aha, takže ti všichni zde jsou také bezmotoroví jezdcí na dvou kolech a už chápu jejich nadšení. Také jedou někam dál, ale mají standardní koupenou výbavu a samozřejmě se do ní nevejdou a mají různými gumycuky připoutané všechno možné na povrchu. Když jsem jim prozradil, že si bagáž a nosiče k ní vyrábíme sami, projevíli přání, abychom jim také takovou ušili. Myšlenka je to krásná, ale je to kusová výroba a poslední dvojsada přišla něco přes deset tisíc jen na materiálu. A protože je na tom spousta práce a času, přijde nyní jeden komplet (pravý základ, levý základ, první nástavba, druhá nástavba, pravý přední, levý přední, rámovka a na přání i peněženka a dokladovka) na cca 7.000,- CZK. A dodání asi tak 6 týdnů. Smutně pokývali hlavami, ukázali na devět kol ve stojanu a bylo všem jasné, že tolik peněz nedají dohromady a já bych na této zakázce strávil přibližně půl roku. Bylo mi jich fakt líto...

Přišla Lenka a nejdříve nepochopila co je to za chumel lidí kolem mě a kol. Moudře na chvíli zastavila a poslouchala. Když odešli, pronesla: „Že tě huha nebolí“. Lenko nebolí. Vyrábět bagáž v jednom je opravdu pakárna. Když nás byla banda, zvládali jsme dvojkompset za víkend. Ale bylo nás na to pět a od pátečního večera do nedělního večera se na tom dělalo. A bývalo to i s přespaním. Každý dostal nějaký úkol a na něm dělal. Jeden přenesl nástřih z plánů na dva pásy materiálu, další dostal elektrické nůžky a vystřihoval díly, další je třídil a kompletoval jak patří k sobě, mezi tím, ten co kreslil, teď špendlil, a dva jsme se třídali u stroje. A k tomu jsme měli také zásobování a přípravu stravy. Odpočívalo se jen při jídle a končilo se v deset večer. A když mám tohle všechno dělat sám...

Tak jo, pojedem. Z Hanušovic pokračujeme kopcem nahoru. Nic příjemného. Lenka jde pěšky, já to dávám v sedle. Také jsem zkusil jít pěšky, ale ostrá bolest vystřelví z kříže a dosaživší pravé paty mě donutila zase nasednout a jet. Nikdy by mě nenapadlo, že porucha zdraví může způsobit zvýšení výkonu. Zatím to bylo vždycky obráceně.

Jsem nahoře, ale sesednout se neodvažuju. Kousek ještě popojedu. Je to tu dolů a vidím tam domeček zastávky autobusu.

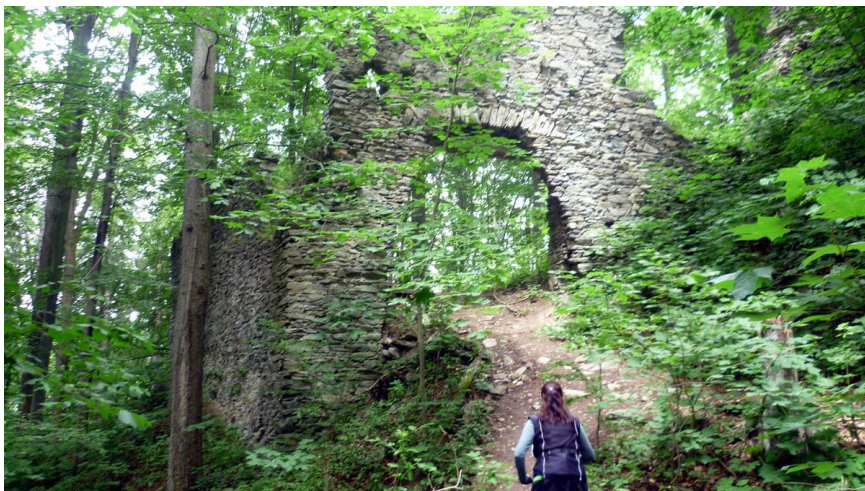
Zastavil jsem až uvnitř. Slézt z kola se mi povedlo bez větších potíží a zkusil jsem zdejší lavičku. Hele, dobrý. Bolest úplně zmizela. Velká krása. Ale jen asi minutu. Poté přišli až ke mně čtyři starší pěšáci a začali se družit. Byli příjemní a vyjádřili obdiv toho, co děláme a jak to děláme. Pak se vytasili s láhví s vinětou Jägermeister. A kalíšky. Byli skvělí. Na oplátku jsem každému ulil něco málo z našeho startéru. Obě ženy zalapaly po dechu, pánům se rozzářily oči. Prozradil jsem jim, že je to z pálenice na Slovensku a má 50 voltů. Byli nadšení. Pak jsme se rozloučili a oni šli cestou na Nový hrad. To je první atrakce letošní MikroExpedice. Tedy se tam vydáme také, hned jak Lenka dorazí.

A je tu. Prý můžeme rovnou pokračovat. Tak jedeme. Ne daleko asi za sto metrů je pravá odbočka na rozbitou cestu a následuje černá sjezdovka. Já se držím v sedle jen proto, že se bojím co by nastalo, kdybych sesedl a snažil se kolo vést pod brzdami. Lenka jde pěšky a visí na brzdách. Terén je otřesný. Cesta tu asi byla, ale dávno ji rozebrala voda. Zbylo z ní jen úžlabí a šutry. Kromě toho jsou tu čerstvé stopy po včerejší bouři. A že se tu musely dít věci!

Trvalo to dost dlouho, než se sklon narovnal a na chvíli se zvedl v protisvah. Naštěstí jsme u cíle. Opřeli jsme kola pod stromy a k hradu jdeme bez nich, vyzbrojeni jen fotoaparáty.

A hele, jsou tu i moji oblíbení pěšáci a hned jak nás uviděli, sejmuli špunt z flašky. Jak říkám, veliká paráda.

Navštívili jsme hrad. A musím říct, že v době jeho slávy to muselo být Něco. A protože tahle zpráva není encyklopedie, najdete si to na netu.

A teď pojedeme dál. Plán je jet po lesní cestě, slanit na silnici 369 a po ní pokračovat do Šumperka. Aha, tak jinak. Lesní cesta je zcela zničená a musím poraženecky ustoupit před silou včerejší bouřky. Dolů to tedy nejde, musíme se vrátit stejnou cestou nahoru. No to teda bude...

A bylo. Nejhorší smrt je z vyděšení. Tolik lidová moudrost. I já jsem byl hlavně vyděšen. Jak dostat těžkou Mašinku zpět do toho šíleného krpálu, když mám poškozená záda? Řešení však přišlo samo a bylo velmi jednoduché. Nalehl jsem zleva na bágly, pravou ruku natáhl na řídlíka, levý loket zapřel o levý řídlíkový roh, zbytek ruky volně položil na palubu a zkusil zatlačit. Vzádech mi to zarachotilo jako když se přesejpaj dlažební kostky a Mašinka se dala do pohybu. Žádná bolest. Jde to, ale namáhavé je to velmi mnoho. Popošli jsme pár desítek metrů a museli odpočívat. Ale nebolí to. Další stovka metrů, leje ze mě jak ze slévače u vysoké pece, ale žádná bolest. Že by se něco uvolnilo? Další dvě stovky metrů. A koukněme co tu je. Vypadá to jako mini předzahrádka k nějakému maličkému výčepu.

Odstavili jsme kola a šli se posadit. Je krásně, vysvitlo slunce, je vlahý vzduch, kolem ticho, nikde ani živáčka. Udělali jsme si pohodlí a nastavili se slunečním paprskům.

Přichází starší pán s velkým psem. A je po klidu. Pán se zastavil v uctivé vzdálenosti, pozdravil a zeptal se, jak se nám tu líbí. Také jsme pozdravili a odpověděli, že je to tu velmi pěkné a klidné. Hovor se zapředl sám. Pán nám pak nabídl, že se zeptá souseda, který to tady obvykle obsluhuje, jestli má pivo. Odešel o dům výš a za chvíli nesl dva lahváče. Pán, co se tu o to stará funguje tak, že když jede na nákup, přiveze vždy dvě basy piva a každému je za cenu z obchodu navýšenou o benzinovné a donesné přenechá. Nejde tedy o stravovací zařízení, či stánek, ale o sousedskou výpomoc. Také nám pán se psem vyprávěl, jak se tu také prohánějí uzeniny a mrtvá zvířata nad ohněm. Tak to musí být skvělé. Pánovi se psem jsme dali žádanou částku navýšenou o jednu zdejší cenu piva a rozloučili se s ním. Sedělo se tady moc krásně. Až tak, že jsem zapomněl na celá záda. Ta ovšem o sobě dala vědět při vstávání z lavice. Teda ale fakt AUU!

Uchopili jsme kola a za stejných podmínek je dovezli k silnici 446. Ta také vede do

Šumperka a klesání je vhodné spíš pro start rogala, než pro cyklojízdu. Oproti všem zvyklostem však nenechávám Mašinku letět, ale držím ji do max 40 km/h. Ano, správně, bojím se. Kdyby mi záda vynechala během manévru přenášení těžiště v zatáčce při vysoké rychlosti, je velká pravděpodobnost, že by se ze mě stala fotka naplácnutá na prvním stromě za krajnicí.

Šumperk. Kolik? 14,5 km z kopce? A tak to je veliká krása. A navíc je tu další atrakce. Lenka zatím jen slyšela o kráse tohoto města a chce ji také vidět. Není problém, zajíždíme do centra.

Prohlídka města byla pohodová a mám dojem, že Lenka toho viděla víc a krásnějšího, než si představovala.

Opouštíme město a pokračujeme po silnici 446 po rovině, pěkně svižně. Telefon. Volá Andrea a snaží se nás nasměrovat abychom ji jeli naproti směr Zábřeh. Je mi líto, ale nehodlám opouštět trasu. Místo toho určujeme místo srazu v Hrabíšíně na autobusové zastávce.

Dojeli jsme tam a nikde nikdo. Volá Andrea, kde jsme, ať ji jedeme naproti. Stojí na zastávce Hrabíšín škola. My jsme Hrabíšín náves a jsme na trase. Dal jsem ji informace na přiblížení. Za dvě minuty přijela. Chce to oběd. Podle mapy je hospoda za rohem. Byla.

Jen pro zvané – oslava narozenin. *Ale byli na nás tak hodní, že nás tam vzali. Jídlo měli skvostné, pivo dobré a přes plnost lokálu se nám věnovali.*

Teda ale nechce se mi odtud. Je tu tak dobře, že jsem zase zapomněl, že mám jakýsi problém. Při vstávání od stolu se připomenul sám. Vstát se mi podařilo až napotřetí.

Nasedáme. Pro tento úkon jsem vyvinul zvláštní techniku, jak se dostat do sedla bez mučivých bolestí. Musím pravou nohou překročit rám. A protože to poškození zad neumožňuje, provádím to takto: Levou rukou uchopím levou část řídítek. Otočím se čelem proti rámu začnu zvedat pravou nohu k překročení, uchopím ji pravou rukou pod stehnem blíž ke kolenu, nadzvednu ji a přehodím přes rám. Tím vyřadím všechny dolní zádové svaly a nebolí to. Že tyto pohyby vypadají směšně? Ano, vypadají. Ale co bych neudělal pro pobavení okolí, zvlášť když mi to pomůže k nasednutí.

Odjíždíme. Pokračujeme po silnici 446 pořád pryč. Je vedro, slunce pálí, děláme časté občerstvovací zastávky. Krajina kolem je lehce zvlněná se sklonem k rovinatosti. Všude v dohledu burácí léto s připalujícím sluncem a horkem vůkol.

V tomto duchu jsme dorazili k jediné větší vodní ploše v okolí. Jmenuje se to Moravičanské jezero. A je tu univerzální kemp. Vejdou se sem vodáci, splouvající řeku Moravu, karavanisti, kteří sjíždějí moravské silnice, stanáři, kteří se sem sjíždějí i chatičkáři, kteří se sjíždějí. Mají tu hned dvě velká stravovací zařízení a je tu hlava na hlavě. Hned míříme ke stolku a velmi rychle likvidujeme kofolu. A ještě jednu. Po přibližném ochlazení chceme koupel. Třeba se mi uvolní záda. Od Králík, kde se mi v nich cosi hnulo je to velmi bolestivé a nějak moc to neustupuje. Ne pro jízdu, ale pro každé zastavení, sesednutí, chůzi a posez na lavicích či židlích. Tak třeba voda pomůže.

Voda je chladná, úplně průhledná a čistá. Zkrátka zatopená pískovna čili přirozený biotop.

Vstup do živlu nebyl jednoduchý. Přišel jsem na to, že krok do hloubky také vyžaduje mít v pořádku záda. Naproti tomu je plavání v pohodě. A tak jsem se snažil být ve vodě co nejdéle. Pak přišlo na výstup z vody. A tu se ukázalo, že nebýt zásahu Lenky a Andrey, na břeh bych se nedostal. Zrada byla v onom „schůdku“ do vody. Žádná velká změna se neudála, za to jsem přibližně za tři minuty suchý a zase pálí slunce.

Dnešní kilometráž máme, co s noclehem? Tady určitě ne. Je tu narváno a polovina mlad'ochů je nalitá už teď. A lze velmi snadno domyslet, jak to tu po strážce hluku bude vypadat celou noc. Dohodli jsme se proto, že na protějším břehu, tam co taky vidíme lidi,

to bude lepší.

Přesunuli jsme se tam. Cestou jsme 2x podjížděli rychlostní dvoukolejnou trať. Jasně – Moravičany. Železniční uzel. Zajeli jsme k jezeru, našli místo na spaní, a to na hraně CHKO.

Průzkumem jsme zjistili, jak je to s nejbližším okolím. Přesněji Andrea. Rozjela se zjistit, jak by to vypadalo u malých plážíček naproti, kde jezero dělá další malou zátoku. Podle mapy tam CHKO nezasahuje. Tak třeba... Vrátila se s nepořízenou. Prý je to tam plně chat. Hmm, tak nic, zůstaneme tady. Rozložili propriety na válení se a později na noc. Je to tu skvělé. Klid, teplo, rybáři vypadli kolem jednadvacaté hodiny, jen občas je slyšet vzdálený nákladní vlak. Ty osobní, které projíždějí jeden za druhým, nejsou slyšet vůbec. Krásné místo.

Přečetli jsme pár prvních kapitol z knihy a konec. Nebýt úporné bolesti v kříži, měl bych pocit, že jsme v nebi.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Moravičany	57	395	84	16	29

Ráno 3.7. Neděle

Probuzení na louce, nad sebou modro, slunce se dotýká spodní části ležení a zatím na nás nemůže, prostě krása. Vůbec se mi nechce hýbat a rušit tak tu nádheru. Ze spacáku se vynořilo Lenčino zalepené oko a ozvalo se něco o ránu. Ale jo, dneska je dobré. Lenka se začíná soukat na světlo denní. Chci ji uhnout, ale teda AUUU! Projel mnou blesk začínající někde u kostrče a projel mi kolem páteře hluboko do mozku. Chvilí jsem nechápal co se stalo. Pak mi došlo, že jsou to poškozená záda. Teda ale fakt už mě to nebaví! Lenka se překulila a nechápavě na mě kouká. „Co je?“ „No chvilí jsi vypadal jako mrtvý.“ „Co? Já?“ „Jo.“ „Co je to chvíle?“ „No dost dlouho, aby to vyvolalo starosti. Jak ti je?“ „Nevím, teprve se snažím nabootovat.“ „A co ty tvoje záda?“ „No to je to, co mě vyřadilo z provozu.“ „A budeš fungovat?“ „Co je to za otázku? Jak bych se odtud jinak dostal?“

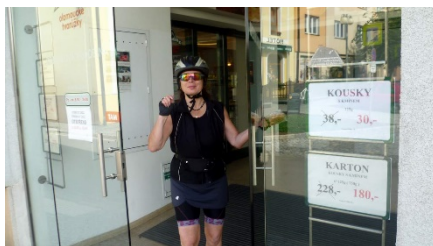
Následovala snídaně. S Obtížemi jsem se přetočil na břicho, podložil se vším co bylo v dosahu a hodně se mi ulevilo. A snídaňová klasika. Čaj, pečivo a něco na něj. Hlavou mi proběhl obrázek krajice chleba namazaný máslem, ale místo koleček salámu je na něm nedozírný pětistup vyrovnaných pilulek Valetolu. A tak jsem vylovil krabičku a tři do sebe vpravil.

Balíme. Ani se nebudu šířit o tom, jak je to pro mě nesnadné a jak ostatní zdržuju. Kontrola před jízdou, zapnutí přístrojů, reset věřejších dat a odjezd.

Dnes to bude náročné. Na trase máme kopce a na nich hrady.

První část byla v pohodě. Pořád se jelo po rovině, slunce svítilo, lehounký protivítr pěkně chladil.

Přijeli jsme do Loštic. Doufám, že všichni vite, čím je toto městečko proslavené. Ano, je tu výroba tvarůžků. A taky jejich muzeum, a když jsem tu byl naposledy, měli tady automat na prodej všech zde vyráběných produktů. Lenka zkusila prodejnu. A vítězně třímala výtobytky, které však já vůbec nemusím.

Muzeum je zavřené. Je to zvláštní, ale jsem zde popáté a nikdy muzeum otevřené nebylo... No nic, pojedeme.

Andrea zahlédla poutač na místní synagogu a prohlásila, že ji musí vidět. Nějak se mi to nezdá. Že bych tak významnou věc pětkrát nazaregistroval? Moc se mi tam nechce, ale dobrá.

Našli jsme to rychle a hravě. A z návštěvy nebude nic. Je to obyčejný starý barák, i když pěkně opravený, na zdi je vývěska a v ní rozpis bohoslužeb. A to je všechno. V jiném čase je objekt nepřístupný. Hmm, tak nic. Vracíme se na trasu a začíná kopečkově nadělení. Zatím je to jetelné, ale už potřebujeme daleko více síly. A to mě bolí. Pravda, asi zabral Valetol, protože bych jinak nevyjel ani metr, leč na úplné oblbnutí to prostě nestačilo. Krouťím se v sedle a snažím se najít nějakou polohu, kde to bude minimálně nepříjemné.

Začalo být vedro, slunce nechutně pálí. Zdolali jsme několik kopců, pár jich sjeli, až jsme se dostali do údolí na silnici 644. Je to tu krásné. Jedeme po rovině, rychlost narostla, bolest zmizela.

Vedle mě přijela Andrea, srovnala rychlost a viditelně bez znalosti věci mě obvinila, že si trasu měním, jak mě napadne. Několikrát jsme minuli odbočku doleva na Jevíčko, kde má být oběd. Velmi důrazně jsem ji upozornil, že se trasy naopak pečlivě držím. Ano, jedeme do Jevíčka, ale cestou je ještě jedna zastávka. Kdyby si prostudovala trasu, místo vymýšlení jiné, věděla by to.

Za pár kilometrů zdejší krásou následovala zastávka v Městečku Trnávka. Je to na trase, a právě sem jedeme. Nejdříve si odpočineme ve zdejší hospůdce, dáme pivo

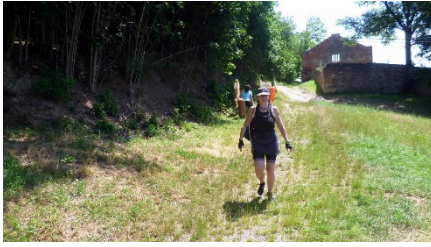

a kofolu, pak u Vietnamce dokoupíme nějaké zásoby a polárkáč.

A je tu to, proč vede trasa právě tudy. Hrad Cimburk. Cesta k němu není jednoduchá. Necháme kola v podhradí a pokračujeme po svých.

Jako jeden z nedobytych hradů je na prudkém kopci. K tomu pálí slunce a cesta je ze sypkého materiálu. Výhoda je ta, že po každých dvě stě metrech jsou lavičky, některé i ve stínu, a u nich dřevěné tabule, na kterých je ozdobným písmem vždy vypálena nějaká pověst vázající se ke hradu. Mají to velmi pěkně vyvedené.

Hrad samotný působí opravdu mohutně a tehdejšími zbraněmi zcela jistě nedobytně. Proč je v troskách? V jedné z pověstí jsme se dočetli, že byl vypálen v době, kdy byl majitel na křížové výpravě, posádka hradu byla slabá a útočníkovi šlo o majitelovu manželku. Vtrhl na hrad, unesl ji a hrad zapálil. Bylo mu to k ničemu. Pán hradu se zrovna za pár týdnů vrátil a jeho žena se den před návratem zasebevraždila. Dějiny nám zase ukazují, že veškerý zmar a zkáza je vždycky kvůli nějaký ženský.

Mají to tu hezké. Dokonce amfiteátr. Nicméně je nutné jet dál. Cesta dolů je pro mě velmi nesnadná. Nejspíš mě záda zcela opustí. Že by přestaly působit tabletky? Už abychom zas jeli. Na kole to není tak hrozné.

Odjíždíme. Trochu se mi nelíbí, že se nerozjíždíme společně, ale každý sám. A stalo se, co se stát muselo. Lenka odbočila na špatnou stranu. Nejedeme nijak rychle a předpokládám, že když Lenka zjistí, že je sama, vrátí se nejméně ke hradu a pak pojedje za námi. Nestalo se tak. Zastavili jsme u další vesničky a zavolali ji. Andrea udala další postup a my, abychom nezdechli na vedro jedeme pomalu dál. Úplně jsme zastavili ve vesnici Chornice, kde mají autobusovou zastávku částečně ve stínu. Za pár minut je Lenka tady. Nechali jsme ji také odpočinout a jedeme dál.

Je strašné horko. Navíc jsou silnice naprosto nekryté a asfalt na nich je rozpálený a měkký.

Dojeli jsme do Jevíčka. Tady má být oběd. Na náměstí však nemají hospodu. Zeptali jsme se místních a ti nás poslali doprava, pak doleva a na rohu prý to je. Ok, jedeme doprava a pak doleva a opravdu je tu hospoda. Jmenuje se U kapucína. Vypadá to tu pěkně a upraveně. Jenom tentokrát nemáme Andreu. Nevšiml jsem si, že se ztratila. Lenka uchopila telefon a navedla ji. Velmi mě překvapilo, když se neposadila k nám ke stolku na zahrádce pod slunečníkem, ale rozložila se u zdejšího pomníku padlým v 1. světové válce. Vybalila cosi a začala to konzumovat.

To já jsem si objednal řízek s bramborovým salátem. Když mi to přinesli, pochopil jsem, proč jsem málem neuměl přečíst číslo na místě ceny.

Za normálních okolností se takovéto porce dovážejí do Senegalu jako potravinová pomoc pro celou vesnici na několik dní. Faktem však je, že to měli moc dobré a další, co mě upoutalo, že mě na zdejší židli vůbec nebolela záda.

Po obědě a odpočinku jedeme dál. Vracíme se na náměstí a vzhůru na trasu. Teď někdy musíme přejet dva zvýšené body v průjezdech mezi hřebeny kopců. Jasně, jsme na Vrchovině a přijít to muselo. V přípravách trasy jsem bedlivě zvažoval kudy to natáhnout, aby nás zdolávání kopců nezničilo. Co je pozoruhodné, že nejbližších deset kilometrů jsme na silnicích úplně sami. Potkali jsme slovy – dvě – auta. Že by to souviselo s vedrem?

Dojeli jsme do Letovic. Je tu přehrada, chceme vodu na koupání. Cesta po stezkách nebyl dobrý nápad. Ale kdo měl vědět, že lávky přes potoky a říčky budou zrušeny a částečně demontovány. A ani přístup k vodě není možný. Andrea říkala cosi o koupališti. Neznám to tu, žádné směrovky, nebo cedule jsem si nevšímal. Mapo? Co ty na to? Aha, je tomu tak. Koupaliště je asi kilometr od nás. Jedeme tam.

A ano, koupaliště je pěkné, otevřené, nepříliš drahé, a kromě bazénů s relativně teplou vodou jsou tu stánky s mňamkami a pitím. Velmi krásná hodina. Jsme v pohodě, odpočatí a ochlazení, bude to chtít přemýšlet o noclehu.

Odjíždíme. Pojedeme podél nádrže Letovice, a zkusíme to někde zapíchnout u vody. Aha, tak ne. Všude kolem je terén nevhodný pro nocleh. Bud' je špatně terén, nebo je odevšad vidět. A kromě toho jsem zahlédl dvě cedule zakazující kempování. Teda to je ale bída! Co na to mapa? Měli bychom odbočit vlevo a vydat se napříč vrstevnicemi asi šest kilometrů. Moc se mi to nelíbí. Kousek dál je další odbočka, také napříč vrstevnicemi, ale je o mnoho

kratší. Bude možná příkřejší, ale jsem přesvědčen, že to dáme. Jsme tři a kdyby to fakt nešlo, pomůžeme si navzájem.

Je pořád vedro, slunce je ještě kus nad horizontem, ale nevzdává se.

Začínáme průjezdem Křetína k modernímu kostelu a za ním začíná strašný stoupák. Jdeme pěšky. Je takové vedro, že byť jsme kryti porostem, jet se nedá. Dlouhé je to dva a půl kilometru, ale fakt hrůza. Jdu hluboce opřen o Mašinku a přemáhám nejen její hmotnost, ale také nepříjemnosti přicházející ze zad. Odpočívám každých 100 metrů. Andrea je někde nade mnou, Lenka někde níž. Tady nemá smysl udržovat jakoukoliv formaci. Co mě velmi těší, jsme tu úplně sami. Původní trasa vedla po hlavní a stoupání by asi bylo menší jen o málo.

Jsem nahoře. Výstup trval skoro třičtvrtě hodiny. Mám dost. Odstavil jsem Mašinku a nejráději bych sebou plácnul do příkopu. Ale kdo by mě pak dokázal zvednout? Žáda mě bolí úplně celá a nedovolují jakýkoliv pohyb nesměřující dopředu. Procházím se po kraji silnice a čekám až budeme všichni.

Stalo se. Ulevilo se mi do té míry, že můžu jet na průzkum. Vydal jsem se po cestě doprava, ale, všechno špatně. Pokácené kmeny úplně všude a jakmile je plácek, je jeho sklon vhodný spíš pro stavbu tobogánu. Tak nic, vracím se. Holky také nezahálely a byly maximálně úspěšné. Nocleh dnes bude na krásné loučce s výhledem do údolí.

Obsadili jsme cíp, který zaručoval, že ráno do nás nebude prát slunce a postavili parodii na ležení. A to velmi rychle. My se totiž těšíme. Na co? Čeká nás atrakce s vyvrcholením v travicím traktu. Dnes budou buřty připravené na ohni.

Připravili jsme malinký prostor pro oheň, a do blízkosti instalovali dostupnou vodu (je sucho a kdyby měl oheň ten nápad, že se vydá k lesu, tak ať mu to máme čím vymluvit), způsobili zářezy do uzenin, zažehli oheň a pomocí prutů dopravili buřty nad něj. A užívali si.

Tak, snědono, příjemně po celém těle, je na čase oheň zrušit a zalehnout. Lenka naprosto nepochopitelně vzala krabici od vína a ta skončila v ohni. Lenko? Proč? Tohle přeci nehoří. Jen se to škviří, jde z toho kouř a nechutný smrad...

Odebrali jsme se do hajan. Spíme venku, bez plachty, je teplo a máme krásný výhled. Uchopil jsem knihu, přičemž mě bodlo v kříži tak, že jsme na chvíli odpadl, přečetl pár kapitol a takto krásně naladěni usínáme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu	
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C	
Vřesice	62	464	70	14	32	15

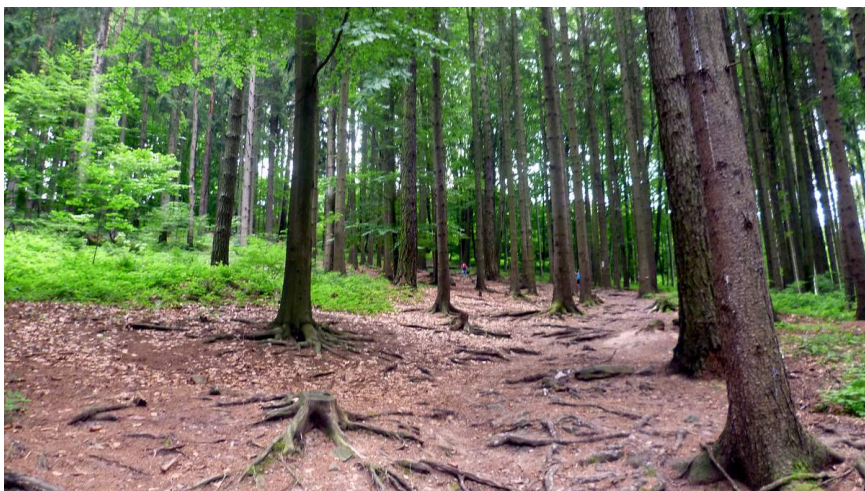
Ráno 4.7. Pondělí

Probudily mě blízké zvony. Pak další někde daleko a na závěr pár desítek metrů od nás. Je 6 hodin. Serou mě! Víc netřeba dodávat.

Zvolna vstáváme, snídáme, balíme a jedeme. Ne daleko. Jen ke konzumu v Sulíkově, kde doplňujeme zásoby a dáváme druhou snidani. A já, jako třešničku na dortu hrst Valetolu.

Dneska to ještě bude do kopců, odpoledne bychom měli být na sestupné části vrchoviny. Z kopců to jede jedna báseň, do kopců jdeme většinou pěšky. Naštěstí je pod mrakem, ale horko. Kopců je hodně, jak nahoru, tak dolů, postup je o dost pomalejší, než byl plán. Začínám zkracovat trasu. Nejdříve výborný sjezd přibližně 4 km, pak údolím a následně 3 km ošklivě nahoru. Zase pěšky. Odbočka z hlavní kus pořád nahoru pak po rovině a je tu další hrad. Jmenuje se Zubštejn. Parkujeme dole na parkovišti, výstup s kolama nahoru jsem zamítl. A dobře jsem udělal. Červená turistická vedla tak moc nahoru, že klouzaly boty po jehličí hlíně a prachu. Sem bychom kola prostě nedostali. Ano, kopec by se dal objet a najet sem po polní cestě. Ale znamenalo by to sjet o kus níž a zase se drápat do prudkého kopce, a navíc po lesní cestě. Z hradu nezbylo moc, ale v době rozkvětu musel být ohromný. Krom toho je odtud daleký výhled, a to na úplně všechny strany. Něco o něm je zde.

Po prohlídce a odpočinku se vracíme na hlavní a po ní další zkrácenou trasou do Štěpánova nad Svatkou. Minuli jsme vjezdovou ceduli a je čas akorát tak na oběd. A máme kliku, za pár metrů je hospoda.

Zaparkovali jsme a vydali se hledat vchod. Je trochu nepochopitelně z boku. Prošli jsme lokálem a našli stůl hned u oken, pod nimiž parkujeme. Při usazování zjišťuju, že to s námi není Andrea. Než jsem se stačil Lenky zeptat, kde jsme ji zapomněli, zahlédl jsem ji oknem, kterák sedí v trávě opřena o strom a cosi vybaluje. Začíná to na mě dělat dojem, že se stravuje nějak speciálně. Možná, že praktikuje dělenou stravu, nebo tak něco. Ale mohla to říct. Vybírali bychom místa taková, abychom byli pohromadě.

Oběd proběhl ke spokojenosti a bylo by dobré zase popojet. Slunce pořád pálí, vzduch se ani nehne. Pro nás dobře, protože při jízdě se o něj aspoň trochu ochlazujeme a co je

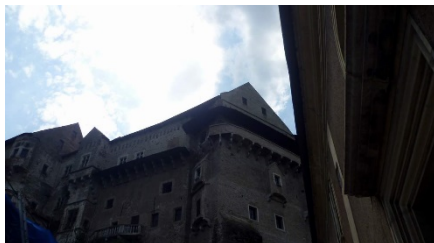
důležité, nepohybuje se proti nám.

Pokračujeme do posledního výrazného kopce na trase a z něj do Nedvědice, kde je hrad Pernštejn. Tady odtud se k němu sjíždí, a to pěkně zostra. Předě mnou se plouží dodávka a nutí mě viset na brzdách. Je to nepříjemné a namáhavé. Vyhlédl jsem si místo k předjetí a povolil brzdy. Mašinka vyrazila jak nakopnutá a za 5 sekund jsem před autem. Bohužel se ukázalo, že to byl špatný manévr. V době předjíždění jsem přes dodávku neviděl doprava, a právě tam byla odbočka ke hradu. Přišel jsem na to o nějakých 30 výškových metrů dál. A to tak, že vpravo nade mnou se tyčil hrad. Aha, takže zastavit a vzhůru nahoru.

Také Andrea odbočku minula a vrací se. Ale měla štěstí v tom, že si omyl uvědomila pár desítek metrů za odbočkou. Jsme na odbočce a shora přijíždí Lenka. Výborně, jsme všichni, zaparkujeme a půjdeme na průzkum.

Ukázalo se, že se dá parkovat v hradním nádvoří, a navíc je tam občerstvení. Převedli jsme kola do dvorany a dali si půl litru čehosi nealko co bylo báječně chlazené. Za 40 minut začne prohlídka.

Dostat se na sraz s průvodcem není jen tak. Projde se pokladnou, pak se jde dál nádvořím, pak tunelem, nikam se neodbočuje, pak je tam lešení, za ním doleva a tam to je. Andrea se rozhodla této kratochvile neúčastnit.

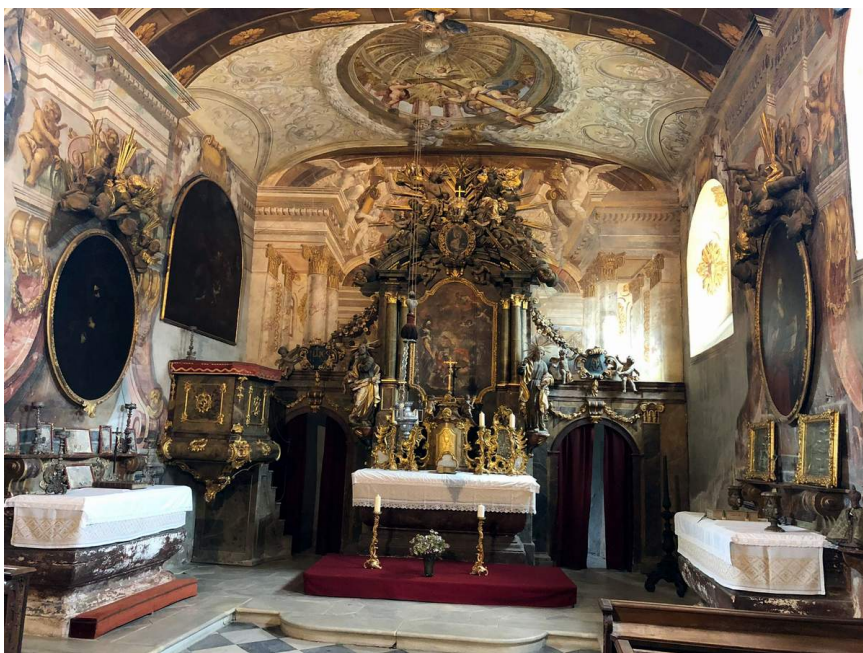

Prohlídka byla velmi zajímavá, hrad měl celkem svižnou minulost a štěstí na hradní pány, kteří jej neustále citlivě rozšiřovali a až na nějaké škody za třicetileté války nebyl dobyt. Ostatně zajděte si sem. A lenoši mají možnost propátrat internet.

Chystáme odjezd. Andrea začala cosi říkat, že trasu v žádném případě nemůžeme stihnout dojet. Nejde stihnout 270 km za dva dny. Nějak tomu nerozumím a snažím se jí vysvětlit, že jakmile přejedeme ještě jeden práh, pojedeme už jen dolů. Navíc nevím kde vzala údaj 270 kilometrů. Strhla se roztržka, kde za připravenou verzi trasy nestálo vůbec nic. Argumenty byly bez vyslechnutí okamžitě zamítány s tím, že je trasa od samého začátku špatná. Místo toho Andrea nastolila trasu jinou, odtud přímo do Tišnova. A to proto, že je z koce a zkrátí se o hodně kilometrů. Později se ukázalo že o 11. požádal jsem navigaci o zobrazení situace a o ukázání trasy při odchylce přes Tišnov. Výsledek je ten, že z Tišnova se nedá rozumně napojit zpět na původní trasu. A to proto, že nelze přejet dvě údolí a dva hřebeny bez ohromné ztráty času. Ano, pak je trasa opravdu nerealizovatelná. Ještě jednou se snažím nás udržet na původní trase. Bez úspěchu. Lenka připustila, že toho má docela dost, čehož Andrea okamžitě využila k dalšímu útoku. Dobrá, jak chcete. Tišnov. Znovu upozorňuji, že pak trasa už nepůjde dokončit. Andrea se zadostiučiněním prohlásila, že se pak uvidí co dál. Aha, takže chce jet jinam a nás strhnout s sebou.

Odjíždíme. Nejdříve z prudkého kopce a pak po téměř rovině, zato však po jediné frekventované hlavní, která tudy vede. Jedeme celkem svižně. Aut nás předjíždí opravdu hodně. Jede mi to nějak ztuhla a tak se držím na čestném posledním místě s malým odstupem. Zatáhlo se. Podle předpovědi má dneska večer pršet. Ale pokud jsem to správně viděl, mělo by tak být mnohem západněji od nás.

Tišnov. Andrea rozhodla, že se musíme vykoupat. Hledáme koupaliště. Je 19 hodin, zataženo, spadlo pár malých kapek, obzor začíná světlát. Dotazama u místních jsme se

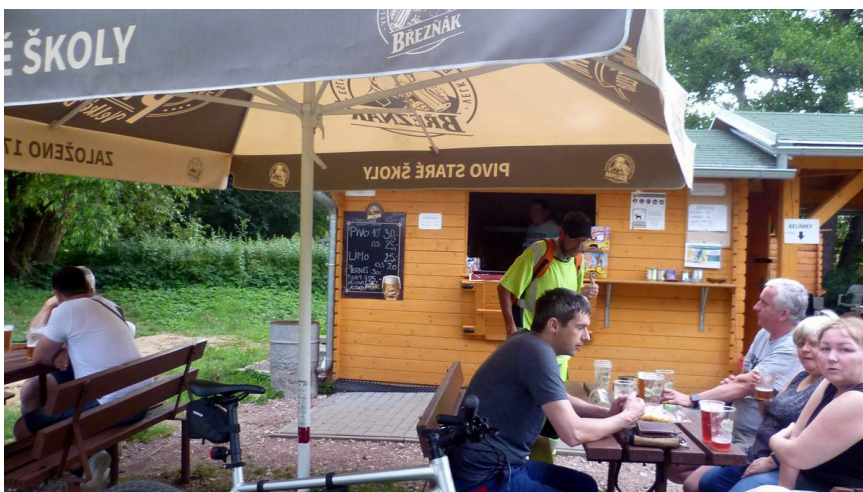
dozvěděli, že koupaliště je kousek. Jsme tam za chvíli. Ano, je fajn projít sprchou, vlézt do vody a pokusit se ulevit záďům, která trochu povolila.

Po koupeli by to chtělo nocleh. Andrea prohlásila, že spát se bude tady. Jsem přesvědčen, že ne. Osm let jsem v podobném zařízení pracoval a dobře vím, že nás tu nechat nemůžou. Potvrdilo se to. Avšak místní správce nám doporučil pokračovat po proudu Svratky a že za chvíli bude jez a tam se přespává. Dokonce je tam občerstvení.

Po doptání jsme to našli. Jde o hasičské hřiště Březina.

Teda zdejší hasiči musej mít peněz! Je to tu parádně udělané pro hasičské hrátky, ale také jsou tu dětské atrakce a posilovna v přírodě. A občerstvení.

A je tu klid a jez opodál.

No pěkně. Z nebe zase spadlo pár kapek. Zaparkovali jsme pod slunečníkem. Nemyslím si, že by hrozilo ještě další zkrápění.

Usadili jsme se u stolu a najedli se ze zásob a zalejvali to místním pivem.

Začalo se šerit. Najdeme místo na spaní. Prý je to nejlepší u toho jezu a rozhodně nás nikdo odtamtud nevyhodí. Tak jo, přesunuli jsme se tam.

Ano, plácek pěkný, malinko nakloněný, plný suché trávy a šišek. Tak tady. Vyčistit to půjde, doupě a stan se sem vejde. Lenka pro tentokrát žádá plnou verzi doupěte i s plachtou. Dobrá, má pravdu, malinko se tu u země hejbe vzduch, mohla by jí být zima. Zaparkovali jsme kola, vytýčil jsem půdorys stavby a řekl velmi nahlas, že potřebujeme 5x4 metry a půl metru na každou stranu pro montáž a demontáž. Vyndal jsem ležák, natáhli jsme ho, nasypal jsem na něj noční potřeby a začal se zabývat plachtou. Je potřeba

ji někde roztáhnout, aby trochu oschla, protože od deště v Králikách k tomu nebyla příležitost.

A máme štěstí, kousek od nás je betonový ping-pongový stůl. Lenka zatím připravuje věci na spaní. Sám roztáhnout plachtu je poněkud opích a chvíli to trvá. Ale podařilo se a kapek z plachty valem ubývá. Vrátil jsem se k místu noclehu zrovna v okamžiku, kdy Andrea zapíchla poslední kolík svého stanu.

Bohužel ho postavila tak, že brání v umístění naší křížové šňůry a natažení plachty. Požádal jsem ji, aby stan kousek posunula, jinak, že my nebudeme moct pokračovat ve stavbě. Rezolutně odmítla s tím, že posunout se máme my. Poukázal jsem na nesnadnost takového manévru, nehledě na to, že na protilehlé straně by nám překážel strom. Zvedla na mě hlas, a že jí to nezajímá a že taky chce ležet na pěkném rovném místě.

A pak pořádně nevím. Jen si uvědomuji dunění pulsu v hlavě, silnou nevolnost a slabost a vystřelování prudké bolesti z oblasti kříže do pravého kotníku. TAK DOST! Tohle nemám zapotřebí!! A protože je nad slunce jasné, že tady vůbec nejde o posun o nějakých 30 centimetrů, ale o moji diskreditaci a prohlášení mě za úplného idiota s mně neznámým cílem, vidím dvě řešení. Vyhnat Andreu ať si jde spát kam chce a jede si kam chce a pak se pokusit napravit škody, které zatím zavinila, anebo, vzhledem k mému aktuálnímu zdravotnímu stavu opustit výpravu a vrátit se domů. Na to první se opravdu necítím. Zdá mě bolejší jak prase a na levé straně hrudi mě pomalu zavírají do svěráku. Takže vlastně není žádný výběr.

Ohlašuju konec svého pobytu zde a odjezd do Prahy. Ano, logisticky je to složité. Jsem nositel doupěte se všemi důsledky pro mou dvojíčku. Kromě toho vezu hodně potravin. Zejména těch těžkých. S pomocí Lenky jsem sbalil doupě, předal jí obsah potravinového baglu, poprosil ji za odpuštění a připravil se k jízdě. To celé za vítězoslavného přihlížení Andy. Asi jsem fakt rozumu mdlého, protože vůbec nedokážu vymyslet o co jí jde...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu	
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C	
Tišnov	69,6	517	53	14,4	27	20

Ještě jednou jsem se omluvil Lence a odjíždím. Je 21:45.

Je mi fakt mizerně. Na hrudi mě bolí, nemůžu pořádně dýchat, tep mi nejspíš utrhne hlavu a všechny končetiny a asi všechno najednou a v zádech se mi nejspíš přehrabují horníci. Jedu na nádraží. Trochu to tu znám, vím kde je.

Jo, je tu. Nikdo ho neukrad. Jenom je zavřený. Tedy aspoň nádražní hala. Tabule fungují. Ale vyznat se v nich není jednoduché. Ony se totiž prolínají tabule autobusové a vlakové. No, takhle bychom se daleko nedostali. Startuji telefon a zadávám dotaz na ČD, jak by to vypadalo, kdybych chtěl jet do Prahy. Odpovědi se mi nelíbí. Teď to vůbec nejde. Ale dá se jet do Brna a 5:50 jede přímý vlak na Prahu. Jasně a do té doby budu dělat co a kde? Dobře, další série dotazů. Dozvídám se, že z Brna jede v noci několik spojů. Ale je na nich vyznačen vykřičník v trojúhelníku. To je výluka. Vylučuje přepravu spoluzavazadel, jízdních kol a kočárků. Nějak mi to pořád nesedí. Další dotazy. Aha, už vím jak to je. Z Brna se jezdí po dvou tratích. Po téhle, západní, a ještě po severní. Severní trať sice

funguje, ale nějak divně. Při důsledném a cíleném prohledávání webu ČD to nejasně vypadá, že z Brna až do Svitav obsluhují trat' autobusy. Vlak na Prahu přímo odtud teď nejede. Jet podél západní trati nelze, nejbližší možnost nastoupení do vlaku na Prahu za 90 kilometrů. To nedám.

Pojedu tedy podél severní. Času mám dost, je to nějakých 60 km, žádná závratná vzdálenost, pojedu tudy. První spoj na severní trati pojede ve 22.50. Tak ten rozhodně nepůjde použít, protože s mým nákladem mě do busu rozhodně nevezmou. Musím najít spoj teď + 5 hodin. Za tu dobu snad 60 km dám. Je 22:30.

Stavím trasu. Není to jednoduché. Směrem na Svitavy je to po cyklotrasách jeden kopec za druhým, a to se mi nechce. Po hlavní, která je relativně rovná se mi jet nechce, takže volím vedlejší silnice, kde to sice tu a tam do nějakého kopce je, ale také pojedu dolů. Udělalo se mi líp. Už mě nedusej, tep se mě nesnaží roztrhat, žádá bolej standardně, asi nic nebrání odjezdu.

Tak do toho. Je krásná letní noc, teplo, tma dosahující hodnoty absolutní černě. A kde jsou hvězdy a měsíc? Vypadá to, že je zataženo. Po chvíli jsem se na tmu adaptoval a pravidelné blikání výstrahy stačí na osvětlení nejbližších deseti metrů přede mnou. Jsem sám uprostřed ticha a tmy. Jede se krásně. Nad ničím nepřemýšlím, jen si užívám pocitu ohromného prostoru, který mám jen pro sebe. Nemám představu o čase, ale nějak mě nezajímá. Osvětlení přístrojů je vypnuté, nechci se nechat ničím rušit. Jedu „na pocit“. Má se na mysli rychlost. A pokud cítím správně, jedu někde kolem 20km/h.

V dálce přede mnou probliklo světlo. A je po klidu. Jedu naproti autu. Co by to bylo jiného. Světlo probliklo blíž. A jede celkem svižně. Je teď poněkud vlevo. Z toho plyne, že bude následovat zatáčka. A vypadá to, že se potkáme právě v ní. A to se mi ani trochu nezamlouvá. Vyšlápnul jsem a byl jsem překvapen, jak rychle Mašinka zpomaluje. Že bych jel do kopce? Rozsvítil jsem poziční i hlavní osvětlení. Sakra to je záře. Na chvíli mě to oslepielo. Ano je tu zatáčka. A auto z ní právě vyjíždí. A bleskem sklápí světla. Nevadí, kužely dálkových světel mě minuly a potkávací mě neoslňují. Konečně jeden, co má správně seřazené reflektory. Řidič přeřadil a v zrcátku sleduju jak rychle mizí vřadu. Zatáčka je za mnou, všude kolem je tma, v dáli je slabě slyšet vzdalující se motor. Vypínám světla. Ale pozor, chce to moudrým být. Nejdříve hlavní. Ano, stalo se, co jsem očekával. Musím se znovu rozkoukat. A při pozičních světlech je to na hraně, že vůbec vidím silnici. Pomalu zrychluju na původní pocitovou rychlost. Za pár desítek metrů si připadám natolik adaptován, že vypínám poziční světla a nechávám jen výstrahu. Je to sice zase na hraně, ale za pár sekund je to v pořádku. Kolem je úplné ticho. Ne však tma. Je vidět pár hvězd. Ne, nebojte se, rozhodně jsem nehledal Polárku, abych se podle ní orientoval. Navigace mi na dotaz ukazuje kudy a kam jet. Akorát jsem ji musel hodně přidusit zvuk. Když na mě poprvé ve tmě a tichu promluvil, nadskočil jsem i s Mašinkou.

Jede se báječně. Podle slov navigace „pokračujte vlevo a pak vpravo“ soudím, že jsem někde kolem nájezdu na hlavní, po které musím asi kilometr jet. Po průjezdu esíčkem vidím že je to tak. Kus přede mnou svítí pouliční lampy. Celá křižovatka a všechny silnice v dohledu jsou prázdné. Přesto zapínám poziční světla.

Silnice je osvětlená a nějak se jede hůř. Podle přístrojů je 23:34, jedu rychlostí 22 km/h, do nejbližšího bodu – nádraží Blansko – jsou to dva kilometry.

Zastavuju u nádraží a jdu se podívat na tabule. Čekárna je zamčená, ale na tabule vidět je. Jsou na ní všechny spoje až do zítřejšího poledne. U všech je připsáno „spoj zrušen, NAD jede z autobusového nádraží“. Potvrdilo se mi to, co jsem našel na stránkách Národního dopravce.

Přesunul jsem se na autobusák a rozhodl se, že si od sezení na kole odpočinu sezením na

lavičce.

Ale jo, celkem fajn. Ještě kontrola trasy a dalšího bodu, a můžu zase jet. Už se těším na tmu a ticho.

Chvilí trvalo, než skončilo osvětlení a moje postupné zhasínání. Je krátce po půlnoci a jede se neuvěřitelně dobře. Tma se úplně nekoná, protože na obloze je spousta hvězd. Jejich světlo sice na osvětlení silnice nestačí, ale už ruší tu úplnou tmu. A zase nemyslim na nic a nikoho a užívám si toho teď a tady.

Jenomže ne dlouho. Nejdříve rušivý zvuk, pak změna na motor něčeho většího, pak prudké světlo v zrcátku, ohromný hluk, a předjíždějící kamión. Kde ten se tady vzal? Už nemůžu jet po vedlejší silnici... Trvalo velmi dlouho, než kamion zmizel za obzorem a nastal klid. Ale rozrušil mě natolik, že než jsem zase stihnul přepnout se na ticho a tmu, předjelo mě další auto. Co to má být?! Teď máte všichni spokojeně hnípat a nerušit mě na silnici. A ještě navíc mi osvětlovat kopec do kterého jedu! Dokud jsem ho neviděl, jelo se mi skvěle.

Rájec – Jestřebí. Trocha osvětlení, pár baráků, děsivé ticho. Proč děsivé? Čekal bych tady aspoň náznak života. Třeba šafajícího čokla, nebo tak něco. Je to nepříjemné, pryč odtud.

A zase do tmy. Už se mi nedaří navodit atmosféru ticha a tmy. Jednak zhoustnul provoz, asi tak auto za dvacet minut, a jednak jsem nějak unaven. OK, v nejbližším sídlišti bude odpočinek a nějaký sezob. Někjaký sezob? Všechny potraviny jsem nechal Lence. Zbyl mi čaj, cukr a startér. A polívka! Hrachová. Ta to bude ten pravý pošmak.

Svitávka. Nádraží. Je krásné, asi tak 5 let po rekonstrukci. Lavičky venku, redukované noční osvětlení, teplo, nikde nikdo. Přesedám z kola na lavičku a jdu na jisto do bágů. Cukr v zásobníku, krabička s čajem, flaštička se startérem... Co je to pod ní? Cože?!! Celá Nutella? Jak je možné, že jsem na ni zapomněl! Chut' na polévku se okamžitě rozplynula a touha po Nutelle přebila úplně všechno.

Půlku jsem ji vymyslel a musím říct, že se mi chce zase jet. Díky odpočinku je únava pryč, můžu vyrazit. Jede se velmi dobře. Světla zhasnutá, výstraha bliká, navigace sem tam utrousí, že na příští křižovatce rovně. Samozřejmě. Jinam se jet nedá. Držím se říčky Svitavy. Jedu si v naprostém klidu a pohodě. Jenom ten provoz. Dosahuje hustoty až dva kamióny za hodinu. Strašlivě to ruší. Ne, nespím. Ale hluboce relaxuju. Dech mám pomalý a klidný a to navzdory tomu, že jedu na kole. Stále o ničem nepřemýšlím a nic kromě jízdy mě nezajímá.

Brněnec. Něco mě trvale ruší. Aha, začíná se rozednívat. Už teď? Vlastně je to v pořádku je léto a rozednívá se před čtvrtou ranní. Za pár minut jsou vidět siluety. Stavby podél silnice, stromy, stožáry s drátama... a než jsem ujel 5 kilometrů, je už úplně vidět.

Březová nad Svitávkou. Je ráno. Pořád kolem panuje klid, ale už řvou ptáci a začínají smrdět první kytky. V prohloubeninách v kraji kolem se válí mlha, první paprsky slunce tu a tam olizují silnici. Pořád jedu jen v tričku a je mi teplo. Až vyleze slunce úplně, bude vedro.

Hradec nad Svitávkou. Je nádherné slunečné ráno. Vidět je do daleka, silnice se začínají plnit. Většinou motorky a pak hodně traktorů. A už vidím důvod, proč mezi Brnem a Svitavami nejezdí vlaky. Je tu asi dvoukilometrové pásmo, kde nejen, že nejsou koleje, ale chybí tu i vysoké náspy. Takže pohled vypadá asi takhle: Do dále se táhne násep, na něm koleje, sloupy trolejí a další nezbytnosti. Najednou všechno končí a dál je vykous až na výšku okolního terénu, ve kterém uprostřed pracovního hemžení na noc vše ustalo. Pak asi dva kilometry pokračuje vykous, kde není nic a následuje vysoký násep a na něm koleje a příslušenství. Aha, už vidím rozdí. Na náspe od Svitav jsou dvě koleje, na náspe k Brnu je jen jedna. OK, udobřili si mně.

Svitavy. Vjíždím do městečka a velmi nešetrně mě předjíždí autobus. Za oknem má ceduli NAD. Aha, náhradní autobus. Pojedu za ním a on mě navede na nádraží. Krásná myšlenka. A povedla se. Autobus asi za 50 metrů najel k chodníku, zastavil a otevřel dveře. Ano, je to nádraží. Takže k pokladně, jízdenku do Prahy, umístěnkou na kolo a dalších 30 minut čekat. Slunce zase popolezlo a začalo pálit je 6:07. A to je vlastně všechno. Přijel vlak, naložil jsem kolo, nastoupil, našel ideální místo k sezení a hned po odchodu štiplistka jsem přestal vnímat okolí. Probudil jsem se v Kolíně, kde vlak s trhnutím zastavil. Pak jsme se vláčeli kusem trati, na které se dělá a jezdí se tu 30, a za Červenými Pečkami za to fíra vzal a než jsem se nadál zastavovali jsme na pražských předměstských zastávkách. Zejména si cestující užívali těch nových. Nádraží Zahradní Město a Eden. Nikdo nevystoupil, nikdo nepřistoupil.

Praha Vršovice. A jsem doma. Teda až za 300 metrů.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu	
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C	
Praha	69,6	596	132	11,4	26	19

Epilog:

Co dodat? Do incidentů vyvolaných a přizívovaných Andreou se mi to líbilo. Navštívili jsme zříceniny Moravských hradů, kam se jen tak nepodíváme, doplnili jsme si nějaká ta prastará fakta, ale i báje a pohádky, trochu jsme si mákli do kopců, prostě jak se od takové akce očekává.

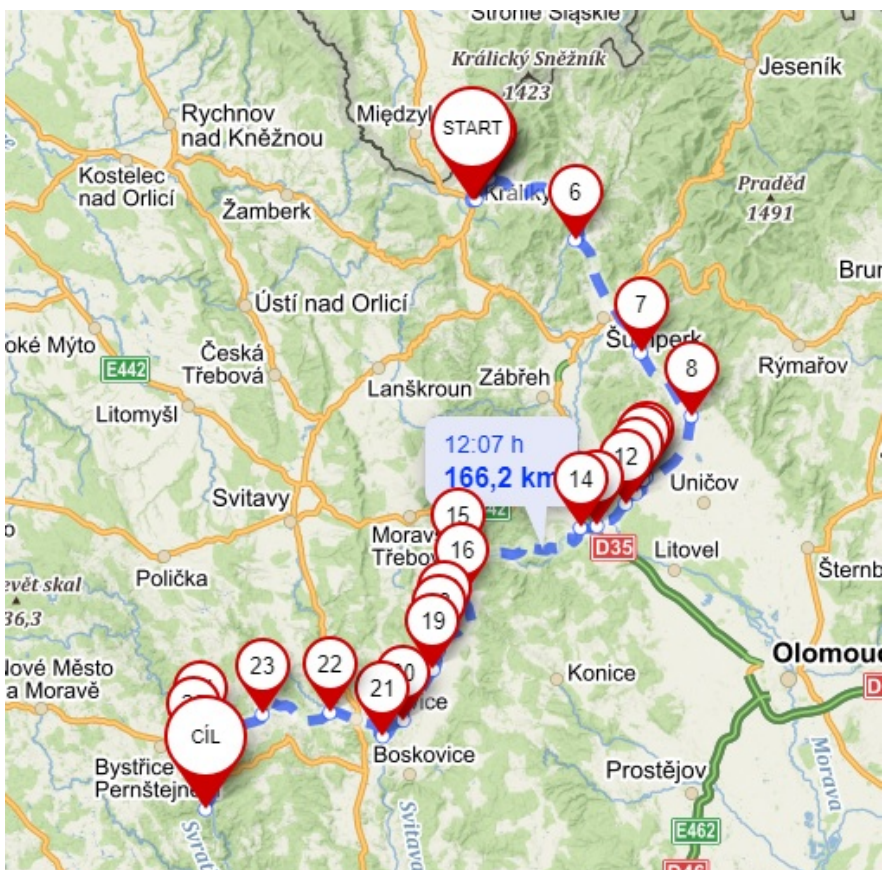
A vlastně se mi líbil i noční přejezd Tišnov - Svítavy. Ani nevím, kdy vlastně naposledy jsem se takového přejezdu účastnil. Škoda, že je na tom stín...

Dig.

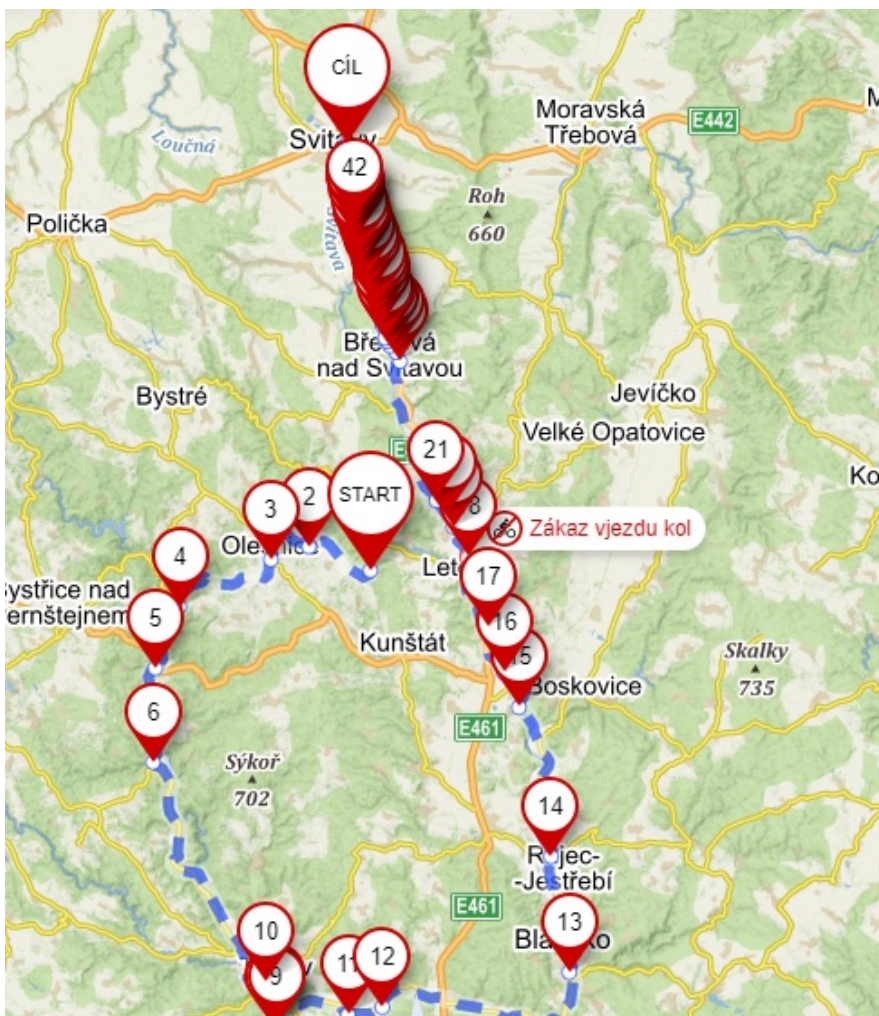
Celková technická data:

Účast	Tři co se vydali na malinkou Expedici... Dig, Lenka a Andrea	
Oficiálně priznaná kilometráž	225 km	
Kilometráž Dig	304 km	
Příště	Expedice	

Trasa výpravy

Nezměněná část trasy

Trasa posledního dne

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Dig (*Dig*), **Lenka (Lek)**,

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour _{club} 2022
Dig
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz